

Дорога довга. Чагарі, долини,  
На небі палкому ніде ні хмари.  
Ми їдемо, спочинку ні хвилини.  
Коли зненацька чую: «Ось Байдари!»

Дивлюся: брама, сиві дві скеліни...  
О, що се? Чудо чи потужні чари?  
Немов заслона впала і відкрила  
Натури дивні, краснії дари,

Що досі від людських очей ховались.  
Щоб тут жити, треба мати крила!  
Вже люди, певне, від тії пори  
Тут не живуть, як з раєм попрощались.

Мов невидима рука тут положила  
Границею отсії дві гори,  
Що високо до неба поздіймались.  
Один зелений бескид, другий — темний.

Здалека море хвилі золотії  
Шле, наче провість волі і надії...  
Чи се той світ, загублений, таємний,  
Забутий незабутній рай надземний,  
Що так давно шукають наші мрії?...

---

Примітки

Джерело : Леся Українка. Зібрання творів у 12 тт. — К. : Наукова думка, 1975 р., т. 1, с.

105 — 106.

Вперше надруковано у збірці « [На крилах пісень](#) », 1893, стор. 66 —78, як цикл із «Заспіву» і дванадцяти поезій.

Забутий незабутній рай надземний — у виданні «Наукової думки» тут стоїть «наземний», але в такому варіанті якось не видно глузду. Тому я вважаю це слово помилкою набору.